A tanítványság: elhívás, amelyet sokan nem ismernek

A „tanítvány” szó szinte teljesen eltűnt a mai keresztények szóhasználatából. Hívőknek, megtérteknek, valamely gyülekezet tagjainak nevezzük magunkat, de ritkán mondja valaki magáról: „Az Úr Jézus tanítványa vagyok.” Sőt, aki ma tanítványságról beszél, gyakran bizalmatlanságot kelt. Úgy tekintenek rá, mint aki új tanítást hoz, sőt eretnekséggel is gyanúsítják. Pedig az Úr Jézus éppen ezt a szót helyezte parancsa középpontjába: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket… tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek” (Máté 28:19–20). Nem azt mondta: „tegyetek tagokká”, hanem: „tegyetek tanítványokká”.

Mit jelent tanítványnak lenni

A tanítvány az, aki egy mestertől kapja a tanítást, magáévá teszi és továbbviszi. A tanítvány elsajátítja mestere egész tanítását, aszerint él, és továbbadja.

Az Úr Jézus ugyanezt a meghatározást adja: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonnyal az én tanítványaim vagytok” (János 8:31). Krisztus tanítványának lenni azt jelenti: mindenben követni Őt, úgy élni, ahogyan a Mester élt, és továbbvinni az Ő tanítását.

Tanítványok, nem csupán tagok

Az első gyülekezetben azok, akik befogadták az Igét, nem csupán tagok lettek, hanem tanítványok: „és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek” (Apostolok cselekedetei 2:41). A nevet, amelyet viselünk, ők kapták: „És a tanítványokat először Antiókhiában nevezték keresztyéneknek” (Apostolok cselekedetei 11:26). A keresztények tanítványok voltak. Nem voltak külön tanítványok, és mellettük egyszerű hívők. A tanítványság nem a keresztény élet elitosztálya; maga a keresztény élet.

Ma a tagsághoz elég a jelenlét és néhány gyakorlat. A tanítványság az egész életet kívánja: „És a ki nem hordozza az ő keresztjét, és nem jő én utánam, nem lehet az én tanítványom” (Lukács 14:27). A tanítványság az engedelmesség szövetsége, nem választható tantárgy.

Az első gyülekezet és célja

Az első gyülekezet világosan tudta, mi a cél: a Krisztushoz való hasonlóság. Ezért az apostolok, bárhová mentek, nem puszta híveket gyűjtöttek, hanem Krisztus tanítványaivá tették az embereket. Jeruzsálemben „a tanítványok száma … igen megsokasodék” (Apostolok cselekedetei 6:7). Pál és Barnabás, miután Derbében hirdették az evangéliumot, „sok tanítványt szerzének”, aztán visszatértek azokba a városokba, amelyeken korábban átmentek, „megerősítvén a tanítványok lelkeit, intvén, hogy maradjanak meg a hitben” (Apostolok cselekedetei 14:21–22). Efezusban Pál elkülönítette a tanítványokat, és „mindennap” tanított (Apostolok cselekedetei

19:9).

Ennek a tanítványságnak nem homályos célja volt. Pál ezt írta a galatáknak: „a kiket ismét fájdalommal szülök, míg Krisztus kiábrázolódik bennetek” (Galata 4:19), és teljes erővel munkálkodott, „hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban” (Kolossé 1:28). A korinthusiaknak ezt mondta: „Legyetek az én követőim, miképen én is a Krisztusé” (1Korinthus 11:1). A tanítvány attól tanult, aki maga is Krisztust követte, és az út mindig ugyanahhoz a képhez vezetett: a Mesteréhez.

A gyümölcs látható volt. Amikor a zsidók elöljárói látták Péter és János bátorságát, noha tanulatlan és közönséges emberek voltak, „megismerék őket, hogy a Jézussal voltak” (Apostolok cselekedetei 4:13). A Mesterhez való hasonlóság volt az ismertetőjel, amelyről a tanítványokat felismerték. Ezért viselhették a „keresztyén” nevet: életükben Krisztus látszott.

Az anabaptisták: ugyanaz a cél, ugyanaz az ár

Ugyanez a cél a XVI. században újra felbukkant, az anabaptisták ébredési mozgalmában. Azokban az években, amikor a reformáció a kegyelemből való bűnbocsánatba vetett hitre hívta az embereket, ők megértették, hogy Krisztusban hinni azt jelenti: követni Őt a mindennapi életben. Egyikük, Hans Denck így fogalmazott: „Senki sem ismerheti meg igazán Krisztust, ha nem követi Őt az életében.” Krisztus követése, a tanítványság állt hitük középpontjában: az engedelmesség szövetsége, tanítványokból álló gyülekezet, és az Úr tanításai szerint élt élet.

Ezért a látásért életükkel fizettek. Üldözték őket a katolikus hatóságok, de a reformáció hatóságai is. Zürichben, Zwingli városában Felix Manzot 1527-ben a Limmat folyóba fojtották, és ugyanabban az évben Michael Sattlert a katolikus hatóságok máglyán égették meg. Luther 1531-ben aláírt egy emlékiratot, amely halálbüntetést támogatott velük szemben, Kálvin pedig írásaiban keményen támadta őket. Anabaptisták ezrei haltak mártírhalált: vízbe fojtották, máglyán elégették vagy lefejezték őket. A reformáció korában ők voltak az a mozgalom, amely a legvilágosabban helyezte a tanítványságot a hit középpontjába, és ezért a legnagyobb árat fizették. Életükkel és halálukkal megmutatták, hogy a tanítványság nem új tanítás és nem eretnekség, hanem az Úr ősi elhívása, aki figyelmeztette övéit: „Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek” (János 15:20).

Az eszköz, amely által Krisztushoz hasonlóvá leszünk

Miért veszett el a tanítványság? Mert szem elől tévesztették Isten tervét. Az Írás világosan kimondja: Isten eleve elrendelte, hogy „hasonlatosak legyenek az ő Fia ábrázatához” (Róma 8:29). Ha az üdvösséget a bűnbocsánatra szűkítjük, a tanítványság fölöslegesnek tűnik. Ha viszont Isten Krisztushoz hasonlóvá akar tenni, akkor Krisztustól kell tanulnom; Krisztustól tanulni pedig azt jelenti: az Ő tanítványa lenni.

Ahogyan az orvostanhallgató hagyja magát tanítani és javítani, hogy orvos legyen belőle, úgy a tanítvány is hagyja, hogy Krisztus tanítsa és a Szent Lélek formálja, hogy elváltozzék „ugyanazon ábrázatra dicsőségről dicsőségre” (2Korinthus 3:18). Az Úr azt mondta: „mindaz pedig, a ki

tökéletes, olyan lesz, mint az ő mestere” (Lukács 6:40). Ez Krisztus iskolájának oklevele: „érett férfiúvá, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére” jutni (Efézus 4:13).

Tanítványság nélkül nem jutunk el a Hozzá való hasonlóságig: az újjászületés tanítványság nélkül folytatás nélküli kezdet marad, mint a gyermek, aki nem növekszik tovább.

Vissza az elfelejtett elhíváshoz

Ideje visszaadni a „tanítvány” szónak azt az értelmet, amelyet az Úr adott neki. „A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt” (1János 2:6).

Ezért mindegyikünknek őszintén meg kell kérdeznie önmagát: az Úr Jézus tanítványa vagyok-e, aki mindenben követi Őt, vagy csupán gyülekezeti tag, aki messziről csodálja? Az Ő hívása ugyanaz maradt: „Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Máté 11:29).

Ha jobban meg szeretnéd érteni ezt az elhívást, olvasd el „A tanítványság – eszköz Isten céljának eléréséhez” című füzetet. Megtudhatod belőle, hogyan születik meg a tanítvány, hogyan vagyunk elhívva arra, hogy úgy éljünk, ahogyan a Mester élt, melyek Krisztus iskolájának tantárgyai, és milyen a tanítvány mindennapi élete.

Önvizsgálat az Írás világosságában

Ha eljutottál a Tiszta Ige oldalára, tudd, hogy éppen ez a célja: segíteni annak, aki valóban meg akarja vizsgálni magát a változatlan Írás fényében. A legdrágább kincsünk forog kockán: az örök élet. Az Úr a tanítványsághoz kötötte. Miután ezt mondta: „Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem”, hozzátette: „Mert mit használ az embernek, ha mind az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?” (Máté 16:24, 26). Az örök életet semmivel sem lehet megvásárolni, és a hozzá vezető út Krisztus iskoláján át vezet.

Ma minden korábbinál nagyobb szükség van erre a vizsgálódásra. Számos emberi tanítás, hagyomány és értelmezés keveredett az Írás üzenetével, és ennek egyik következménye éppen a tanítványság elvesztése: az evangéliumot a bűnbocsánatra szűkítették, a tanítványokból pedig tagok lettek. Pál figyelmeztetése ma is időszerű: „Mert nem vagyunk olyanok, mint sokan, a kik az Isten beszédét meghamisítják; hanem mint tisztaságból, mint Istentől, Isten előtt Krisztusban szólunk” (2Korinthus 2:17). Ha már az apostolok idejében is sokan meghamisították az Igét, ma annál gondosabban kell megvizsgálni minden tanítást, a tanítványságról szólókat is. Tegyünk úgy, mint a béreabeliek, akik „naponként tudakozván az írásokat” vizsgálták a hallottakat (Apostolok cselekedetei 17:11).

Ha az Úr Jézus tanítványa szeretnél lenni, nem csupán egy gyülekezet tagja, talán azt kérdezed, kitől tanulj. Ma minden csoportnak megvannak a maga tanítói, szabályai és vezetői, és az őszintén keresőnek könnyű eltévednie közöttük. Az Írás visszavezet az alaphoz: „nékünk egy Istenünk van, az Atya… és egy Urunk, a Jézus Krisztus” (1Korinthus 8:6). Az erdélyi Gyulafehérváron (Alba Iulia, Románia) rendszeresen szívébresztő alkalmakat tartunk, ahol

együtt tanuljuk, mit jelent valóban az Ő tanítványainak lenni, és úgy élni, ahogyan Ő élt. Ha szeretnél részt venni, keress minket telefonon a +40 744 574 711 számon vagy a contact@Tiszta Ige címen.

Sursa: *A tanítványság: elhívás, amelyet sokan nem ismernek* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/a-tanitvanysag-elfeledett-elhivas